

ПРОТОКОЛ

№ 190

гр. Бургас, 15.11.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светла М. Цолова

Членове: Галина Т. Канакиева
Мая П. Величкова

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
и прокурора Георги Христов Ханджиев (АП-Бургас)
Сложи за разглеждане докладваното от Светла М. Цолова Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20212000600189 по описа за 2021
година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

За Апелативна прокуратура - Бургас се явява прокурор Г.Х..

Жалбоподателят подсъдим И. Д. М., редовно призован, се
явява лично и с упълномощения си защитник **адв. С.К.** от АК – Бургас.

Частният обвинител О. А. О. - лично и като майка и законен
представител на малолетните си деца **Д. В. О. и С. В. О.**, редовно призована,
не се явява. Не се явяват и **частните обвинители С. П. В. и Й. А. И.**, редовно
призовани. За всички тях се явява **адв. Е.Т.** от АК – София, преупълномощен
от повереника на частните обвинители **адв. Р.М.** от АК - София.

По даване ход на делото:

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

АДВ. Т.: Моите доверители са уведомени за заседанието, не
пожелаха да се явят лично в процеса. Да се даде ход на делото.

АДВ. К.: Да се даде ход на делото.

ПОДСЪДИМИЯТ И.М.: Да се даде ход на делото.

След като се запозна с материалите по делото, изслуша
становището на страните и установи, че частните обвинители са редовно
призовани за днешното съдебно заседание, личното им неявяване не е
задължително и предвид участието на техен повереник, който ще охранява

интересите им, съдът намира, че са налице изискванията на процесуалния закон за разглеждане на делото в настоящо съдебно заседание, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Съдията докладчик докладва делото.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания по доказателствата.

АДВ. Т.: Също нямам искания по доказателствата.

АДВ. К.: Ще Ви представя Експертно решение от 26.11.2020 г. на М. К. М. - съпругата на подсъдимия, Експертно решение от 15.02.2021 г. на подсъдимия И.М. и Трудов договор № 7/19.01.2021 г., сключен между Община Несебър и подсъдимия И. Д. М..

ПОДСЪДИМИЯТ И.М.: Моля да се приемат представените от защитника ми писмени доказателства. Няма да соча други доказателства.

ПРОКУРОРЪТ: Не се противопоставям да се приемат представените писмени доказателства.

АДВ. Т.: Също не се противопоставям да бъдат приети представените доказателства.

По повод искането на защитника и на основание чл. 317, вр. чл. 107, ал. 2 от НПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧИТА И ПРИЛАГА като писмени доказателства по делото представените от защитника документи - Експертно решение № 3798 от 26.11.2020 г.г на М. К. М. - съпруга на подсъдимия, Експертно решение № 0423 от 15.02.2021 г. на подсъдимия И. Д. М. и Трудов договор № 7/19.01.2021 г. сключен между Община Несебър и подсъдимия И. Д. М.

На основание чл. 283 НПК съдът **ПРОЧИТА** писмените доказателства приложени по делото.

Счита делото за изяснено от фактическа страна, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД на съдебните прения.

Дава думата на прокурора.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, настоящото производство е образувано по въззивна жалба на И.М. срещу присъда по НОХД № 1124/2020 г. на БОС, с която подсъдимият М. е бил признат за виновен, за това, че на 18.05.2017 г., на отсечка к.к. „Слънчев бряг“ – гр. Свети Влас, като водач на МПС е нарушил правилата за движение по пътищата - чл. 46, ал. 2 и чл. 50, ал. 1 от ЗДвП, като по непредпазливост причинил смъртта на пострадалия В. О., за което е признат за виновен по чл. 343, ал. 1, б. „в“ НК, във връзка с посочените текстове, които е нарушил от ЗДвП и на основание чл. 54 НК му е било наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 2 години, което на основание чл. 66 НК е било отложено изтърпяването на наказанието с изпитателен срок от 4 години, както е бил и лишен от правото да управлява МПС за срок от 2 години.

Защитникът на подсъдимия М. в жалбата твърди, че фактическата обстановка е правилно установена с присъдата, но правните изводи не кореспондират със събраните по делото доказателства и най-вече не е обсъден правилно фактът, че подсъдимият М. реално е спрял на знак „Б2“, след което е продължил движението си за да стигне до самото кръстовище, като на това кръстовище той не е имал достатъчно видимост наляво в посоката на неговото движение, поради което допуснал въпросното ПТП с трагичен резултат, като в случая се твърди, че са налице основанията и на чл. 15 от НК, които изключват вината на подсъдимия за станалото ПТП.

На следващо място, защитникът на подсъдимия алтернативно желае, ако бъде признат за виновен, да се отчетат многобройните смекчаващи вината обстоятелства, събрани по делото и му бъде определено наказанието при условията на чл. 55 НК, като наказанието „лишаване от свобода“ бъде за срок от 1 година, както и наказанието „лишаване от право да управлява МПС“ също да бъде за срок от 1 година, като в тази насока се изтъква обстоятелството, че подсъдимият след инцидента е съобщил на телефон 112 за станалото ПТП и е потърсил помощ за пострадалия. Факт е, че не е осъждан до настоящия момент и следва да полага грижи за съпругата си, която е с влошено здравословно състояние.

Считам, че жалбата срещу присъдата на БОС е неоснователна, поради няколко обстоятелства.

На първо място, видно от назначената повторна автотехническа експертиза с вещи лица К., Ш. и У., същите с категоричност установяват и доказват, че подсъдимият М. по време на движението на МПС, което той е управлявал, след като е спрял на знак „Б2“ и след като е продължил по линията за движение в кръстовището, той е имал идеална възможност за поглед наляво и е имал реалната възможност и видимост да забележи

движението на мотопеда, който е управляван от пострадалия О.. Единствено подсъдимият не е съобразил поведението си с правилата на движение, т.е. да намали и спре, за да не допусне сблъсъка между управляваното от него МПС и това, управлявано от пострадалия О., като е нарушил разпоредбата на чл.46, ал. 2 от ЗДвП и този трагичен резултат се дължи единствено на неговото неправомерно поведение, т. е. движението при неспазване правилата, визирани в ЗДвП, а именно чл. 46 от ППЗДвП и чл. 50, ал. 1 от ЗДвП.

В случая, тъй като подсъдимият М. е имал реална възможност, което е доказано и от приложените графични скици към експертизата, за видимост наляво от него по посока на движението и по-конкретно на самото кръстовище да забележи движещите се МПС-та по главния път в посока наляво от него и е бил задължен с нормата на чл. 46 от ППЗДвП, то считам, че в случая не е налице случайно деяние, а просто той не е изпълнил предвидените норми в закона. Поради което считам, че не са налице основанията за приложение на чл. 15 от НК. С оглед настъпилите общественоопасни последици, а именно смъртта на пострадалия О., въпреки че и самият пострадал отчасти е допринесъл за това, като се е движил с превишена скорост - вместо с 50 км/ч, с 57 км/ч, то съдът е отчел при индивидуализиране на наказанието всички събрани по делото доказателства, настъпилите общественоопасни последици и личността на осъдения, като е взел предвид, че преди това той е наказван неколккратно по административен ред за нарушения на правилата за движение по пътищата и правилно е определил наказанието „лишаване от свобода“ за срок от 2 години и поради обстоятелството, че същият не е осъждан, е отложил изпълнението на наказанието с изпитателен срок 4 години, като пак в тази насока, считам, че и лишаването от право да управлява МПС е съразмерно с допуснатите от него нарушения и настъпилия вредоносен резултат. Предвид на това, считам, че при определянето на наказанието съдът правилно е приложил закона и не е допуснал нарушения на материалния закон, като по този начин с оглед личността на подсъдимия и настъпилите общественоопасни последици, като цяло наказанието е справедливо и с него ще се постигнат превъзпитателните цели. По тези съображения предлагам, уважаеми апелативни съдии, да не уважавате жалбата на подсъдимия като неоснователна и да потвърдите постановената присъда на БОС, като законосъобразна, обоснована и справедлива.

АДВ. Т.: Уважаеми апелативни съдии, от името на частните обвинители, които представлявам, оспорвам въззивната жалба, която е депозирана от подсъдимия и негов защитник и Ви моля да я оставите без уважение.

Моля да потвърдите първоинстанционната присъдата, с която подсъдимият е признат за виновен, за това, че е извършил престъпление по транспорта, поради нарушаването на няколко разпоредби от ЗДвП. Именно

това негово поведение е довело до смъртта на един млад човек, съпруг и баща на две деца.

Поводът, с който е сезирана настоящата инстанция видно от жалбата на подсъдимия и неговия защитник, е относно правото, а не относно фактите. Доказателствата и доказателствените средства са логични и непротиворечиви, като те безспорно установяват извършеното престъпление от И.М.. Съставът на Окръжен съд - Бургас подробно в мотивите на обжалваната присъда е изследвал всички доказателствени материали, като обосновано е посочил кои следва да бъдат кредитирани и кои не, както и какви са причините за това. За разлика от съжденията на подсъдимия и неговия защитник, аз намирам, че материалният закон е приложен правилно.

С обжалвания акт подсъдимият М. е признат за виновен, за това, че при процесния пътен инцидент е допуснал умишлено нарушаване на изискванията на чл. 50, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 46, ал. 2 от ППЗДвП и по-конкретно изречение 2 на тази ал. 2. Там именно се предвижда, че преди да потеглят отново водачите, т. е. след като вече са спрели на стоп-линията или непосредствено преди да навлязат на път с предимство, те са длъжни да пропуснат пътните превозни средства, които се движат по пътя с предимство. В настоящия случай от доказателствената съвкупност намирам, че безспорно се установи това, че М. не е пропуснал превозните средства, които имат право на преминаване с предимство и това именно е причината за настъпилото произшествие.

От повторната тройна автотехническа експертиза, която беше изготвена от проф. К., от доц. У. и от инж. Ш., категорично се доказва, че преди да навлезе на пътя с предимство, водачът М. е имал достатъчно видимост наляво от него и обективно е могъл да възприеме не само двата автомобила и автобуса идващи от тази посока, но също така и мотопеда управляван от В. О.. Дали наистина подсъдимият не е възприел мотопеда или това е негова защитна версия, която се лансираше през цялото, аз предоставям на съда да реши този въпрос. Факт е обаче, че неправилната преценка на един професионален водач, какъвто е И.М., с дълъг стаж зад волана, е довела до тежко ПТП с фатален резултат за наследодателя на частните обвинители.

Правилно в обжалваната присъда, намирам, че е оставено без уважение възражението на защитата, че не е налице, както се твърдеше от мен, посоченото нарушение в чл. 46, ал. 2 от ППЗДвП. Подробни мотиви, които изцяло споделям, са изложени в първоинстанционния акт - защо е налице именно нарушение на посочената законова разпоредба, какви са изискванията по отношение на водачите при осигуряване на предимство, когато един от пътищата е обозначен като път без предимство, както и каква е съдебната практика относно осигуряването на предимство, когато възниква опасност за водач, който се движи по път с предимство.

Не мога да се съглася с доводите на колегата изложени във

въззивната жалба, относно това, дали в действителност подсъдимият се е съобразил с МПС, движещи се по пътя с предимство. В деня на престъплението И.М. е превозвал земна маса със своя товарен камион, който е управлявал и нееднократно е пресякъл процесното кръстовище. Той е бил пределно наясно с интензивността на движението, с трафика, който има по този път, добре е познавал пътния участък и въпреки това, намирам, че той не е изпълнил задължението си всеобхватно и пълно да наблюдава пътната обстановка и действията на всеки от участниците в движението, макар обективно, както се доказва, да е имал възможността да възприеме всички МПС идващи отляво, по отношение на които следва да осигури предимство. След като е имало въобще превозни средства приближаващи кръстовището, аз намирам, че подсъдимият въобще не е следвало да навлиза на пътя с предимство, тъй като с това си поведение ще затрудни движещите се по него участници.

Нямам обяснение как един професионален водач е взел решение, че може безопасно от спряло положение да потегли с натоварения с тежък товар камион, да набере достатъчна скорост, така че да пресече безопасно две пътни ленти в посока Свети Влас и още две пътни ленти в посока Слънчев бряг, така че да отиде във вилната зона „Инцараки“. Именно тази неправилна преценка е довела до настъпването на процесния пътен инцидент и до нарушаването респективно и на двете правила от ЗДвП и от ППЗДвП, за които е осъден от първоинстанционния съд.

Тук намирам, че е мястото да отбележа, че макар да е установено това, че починалият се е движел със скорост, която е над разрешената, то първопричина за настъпването на инцидента е именно поведението на подсъдимия, неговото неправомерно поведение, а не превъзвешаването на скоростта. Ако М. беше осигурил предимство на мотопеда независимо от скоростта му на движение, то въобще нямаше да сме в настоящата зала. Във въззивната жалба се твърди, че М. не е имал обективна възможност да възприеме единия от участниците, а именно водача на мотопеда, който е починал в резултат на произшествието. Тези изводи ще бъдат верни, ако се позоваваме единствено на обясненията на подсъдимия. Много правилно обаче в първоинстанционната присъдата съдът е обосновал защо в тази част обясненията на подсъдимия не следва да бъдат кредитирани, като за това именно е налице и компетентно дадено заключение на повторната тройна автотехническа експертиза, на която се спря и държавното обвинение. Именно на страница 13 от същото заключение се посочва, че мотопедът е бил във видимата зона на водача на камиона, на разстояния още от 52,1 метра и е могъл обективно да бъде възприет. Респективно, подсъдимият е могъл да се съобрази и с предимството на този водач.

Не мога да споделя доводите във въззивната жалба, за това, че е допуснато нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в, цитирам: „Превратно тълкуване на доказателствената съвкупност“.

Първоинстанционният съдебен състав изцяло според изискванията на НПК е анализирал материалите от доказателствената маса поотделно и в съвкупност. Проверена е достоверността на определени доказателствени източници чрез други такива и чрез експерти изводи, след което мотивирано съдът е посочил кои и защо кредитира при постановяването на съдебния акт.

Не съм съгласен с доводите във въззивната жалба, които се отнасят до това, че в даден момент починалият е следвало да се откаже от правото си на предимство. Първо, няма как да се вмени като дълг на водач на МПС, движещо се по път с предимство, да предвиди неправомерно поведение на друг участник в движението, който е трябвало да се включи в движението от път без предимство. Ако приемем за правилни твърденията на защитата, то се обезсмисля регламентирането на правила за движение по път с предимство. Още повече, в настоящия случай подсъдимият със своето поведение изначално не е показал намерение да не зачете въобще пътните знаци и като цяло правилата за осигуряване на предимство, тъй като той е спрял веднъж, втори път и след това е навлязъл на пътя с предимство. Ако с поведението си обаче той беше демонстрирал явно незачитане на знаковото стопанство, в случая на знак „Стоп“ и директно беше навлязъл в пътя с предимство – да, може да се говори за възникване на такава опасност, която налага водачът, движещ се по път с предимство, да се откаже от своето предимство. В тази насока много подробно е аргументирано от първоинстанционния съдебен състав, а именно тази съдебна практика защо следва да се приложи и коя част от нея. Правилно е достигнал първоинстанционният съд до извода, че не може да намери приложение чл. 15 от НК.

На следващо място, по отношение на наложеното наказание, аз намирам, че то е справедливо и пълноценно би изпълнило функциите на наказанието, регламентирани в чл. 36 НК. Първоинстанционният съд не е приложил някакъв механичен подход, а напротив, аргументирано е изследвал както смекчаващите, така и отегчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства и правилно е достигнал до извода, че е налице паритет между тях, като именно и за това е наложил наказание в минималния размер на наказанието „лишаване от свобода“, а именно две години. Не мога да се съглася с изложеното във въззивната жалба, че са налице предпоставки за прилагането на чл. 55, ал. 1 от НК, тъй като няма нито многобройни, нито изключителни смекчаващи обстоятелства, които да налага определяне на наказанието под най-ниския предел. Дори уважаемият съд да счете, че са налице множество смекчаващи обстоятелства и следва да се определи наказанието при превес на същите, то намирам, че определеното от Окръжен съд – Бургас наказание е справедливо, тъй като е в минималния размер.

За това моята молба към Вас, уважаеми съдии, е да оставите без уважение жалбата на подсъдимия и неговия защитник, с която се иска да бъде оправдан И.М., а алтернативно да бъде намалено наложеното му наказание

под най-ниския предел. Моля Ви, от своя страна, да постановите решение, с което да потвърдите първоинстанционната присъда на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от НПК.

АДВ. К.: Уважаеми апелативни съдии, след като обсъдихме отново доказателствата с М. и мотивите на обжалвания от нас първоинстанционен съдебен акт, по общо решение и мнение поставяме акцент върху втората алтернатива в нашата жалба, т.е. ние Ви молим да приемете, че са налице едно изключително и на следващо място, многобройни смекчаващи вината обстоятелства, че определеното наказание е несъразмерно тежко, че са налице предпоставките на чл. 55, ал.3 от НК, що се отнася до кумулативно предвиденото наказание „лишаване от право на управление“. Защиатавайки това наше искане, аз ще си позволя да се спра на отегчаващите и смекчаващи отговорността обстоятелства, следвайки хронологията на мотивите към обжалваната от нас присъда.

Определяйки отегчаващите вината обстоятелства, съдът е приел, че на първо място, става въпрос за две нарушения на правилата за движение. Аз ще Ви помоля да приемете, че всъщност става въпрос за едно-единствено нарушение, което най-общо можем да дефинираме - „Спри, пропусни движещите се с предимство“. Това правило е залегнало в две правни норми, едната в ЗДвП – чл. 50, ал. 1 и във втора правна норма – чл. 46 от ППЗДвП.

На следващо място, съдът определя нарушението на М. като грубо. Няма спор, че това нарушение на ППЗДвП по съществото си наистина е едно от най-тежките, но в случая не става въпрос за някакво безпардонно нарушаване на това правило, за това, защото от фактите по делото е установено, че всъщност М., приближавайки кръстовището, е спрял там, където законът повелява, констатирал е, че няма видимост в посока к.к. „Слънчев бряг“, затова е спрял на линията на кръстовището, осигурил си е видимост и в двете посоки, изчакал е достатъчно дълго за да подбере възможно най-безопасния момент за пресичане на кръстовището и основавайки своята преценка на очакването за правомерно движение на останалите участници в движението, е предприел това пресичане. И всъщност именно обстоятелството, че пострадалият също е допринесъл за настъпване на ПТП, води до извод, че всъщност не става въпрос за грубо нарушение на правилата за движение, а за една недооценка на неправомерно поведение на другия водач.

На следващо място, не мога да приема становището на съда, че тук става въпрос за умишлено нарушение на правилата за движение до толкова, доколкото отново говорим за една цялостна преценка на пътната обстановка, на интензитета за движение, на очакването правомерно поведение от страна на другите водачи, така че всичко това ми дава основание да твърдя, че в случая не може да става въпрос за умишлено нарушаване на правилата за движение.

На следващо място, съдът приема като отегчаващо вината обстоятелство употребата на алкохол. Аз си мисля, че законодателят дефинитивно е изключил това обстоятелство до толкова, доколкото въз основа на всички онези познания, които медицинската наука дава и правната теория и практика, законодателят е приел, че водачите са повлияни в своята преценка и във възможността си да управляват МПС при наличие на концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 промила, т. е., самият законодател изключва това обстоятелство, като такова, влияещо върху способностите на водача да управлява МПС, следователно то не би могло да бъде определяно като отегчаващо.

Накрая ще се спра на предходните нарушения на правилата за движение. Става въпрос за пет нарушения на ЗДвП за водач с 40 години практика. Тук говорим за един пренебрежимо малък брой нарушения на правилата за движение, а освен всичко друго, не тежки по своето естество. Оттук нататък следва да анализираме смекчаващите отговорността обстоятелства. Извън всякакво съмнение, на първо място, това е приносът на пострадалия за възникналото ПТП. Това обстоятелство е изложено от съда, то е прието за безспорно и този извод не подлежи на никакво съмнение, тъй като той се основава на доказателствата по делото.

По наше мнение, това е едно изключително смекчаващо вината обстоятелство, но дори и да не бъде прието като такова, то е само първото от многобройните други смекчаващи отговорността обстоятелства, каквито са чистото съдебно минало на М., обстоятелството, че против него няма други наказателни производства, обстоятелството, че няма други доказателства за други противообществени прояви, трудовата му ангажираност, критичното отношение към деянието, добросъвестното му процесуално поведение, което води до установяване на факти от значение за делото. Налице е една съвкупност, която при всички случаи може да бъде определена като многобройна. Аз си мисля, че с оглед спецификите на конкретното деяние, с оглед безспорно установения принос на пострадалия за настъпилото ПТП, можем да кажем обосновано, че това деяние не се отличава с висока степен на обществена опасност. Извън всякакво съмнение е и ниската степен на обществена опасност на подсъдимия М..

За това, ще Ви моля да приемете, че са налице едно изключително и на следващо място многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, че и най-ниското наказание се явява несъразмерно тежко и по съществуто си надхвърля целите на чл. 36 от НК.

На следващо място, Ви моля да не налагате кумулативно предвиденото наказание „лишаване от право на управление на МПС“. Давам си сметка, че е налице противоречива съдебна практика в тази насока, че едни състави приемат, че разпоредбата на чл.343г от НК дефинитивно изключва приложението на тази разпоредба от закона, но това е само част от съдебната практика. По мое мнение, преобладаващата е, че разпоредбата на този текст

от закона може да намери приложение и в този случай. Аз ще си позволя да посоча едно Решение на БОС № 35 от 16.04.2021 г. по ВНОХД № 15/2021 г., не толкова, че то има някаква задължителна сила за Вашия състав, но преди всичко за това, че там има едно систематично изложение на съдебната практика и за превес на тази практика, която позволява приложението на чл. 55, ал. 3 от НК. С оглед дългогодишния професионален стаж на М. и пренебрежимо малкия брой нарушения на правилата за движение, с оглед обстоятелството, че след настъпилото ПТП по същество липсват други нарушения на правилата за движение, обстоятелства, които ми дават основание да твърдя, че целите на наказанието ще бъдат постигнати и ако не бъде наложено това кумулативно наказание. Освен всичко друго, в конкретния случай съпругата на М. е 100 % инвалид. За нейното предвижване до медицински и здравни заведения е необходим транспорт. Не друг, а именно М. е нейният личен асистент. Той е човекът, който осъществява тази дейност. И по мое мнение, налагането на това кумулативно наказание ще има пряк негативен ефект и върху неговата съпруга, което пък е основание да твърдим още веднъж, че ще се надхвърлят целите на наказанието, визирани в чл. 36 от НК. Затова, Ви моля за съдебен акт в искания смисъл.

Реплика на АДВ. Т.: Оценявам усилията на колегата защитник, но моля уважаемия Апелативен съд все пак да съобрази, че в случая починалият е млад човек, баща на две малолетни деца, които остават сираци за цял живот. Така че намирам за недопустимо и нелогично омаловажаването на извършеното престъпно деяние от подсъдимия, още повече предвид ширещата се честота на този вид престъпления в настоящето. За това, Ви моля да го имате предвид от чисто морална гледна точка.

СЪДЪТ ДАВА ПРАВО НА ЛИЧНА ЗАЩИТА НА ПОДСЪДИМИЯ И. Д. М.: Първо, съжалявам за това, че си отиде младо момче, аз също имам син и не бих искал така да се случи, но станалото станало, какво да направя. Същият ден минах 10-15 пъти през това кръстовище. Осигурил съм предимство. Момчето с мотора не гледаше към мен. Товарният ми автомобил е дълъг 7 метра, висок е 3 метра. Второ, аз бях осигурил място, дясното ми платно беше свободно, той можеше да завие, да ме заобиколи или да удари спирачка. Всичко беше налице, за да се предотврати произшествието. Аз бях преминал вече в другото платно. Какво можех да направя? Господин прокурорът каза „да спре“. Аз нямах шанс да спра, аз трябваше да дам газ, за да се изтегля по-бързо, а не да спра. Мотористът се удари в левия заден калник на товарния ми автомобил. 70 сантиметра само бяха необходими, за да се избегне удара.

Каквото наказание ми наложите ще го приема, само молбата ми е да не ми отнемате книжката, защото по два пъти в месеца идвам в Бургас за прегледи на жена ми, за лекарства, да пазарувам. Колата ми е необходима.

Нямам други, които да ми помогнат. Още веднъж казвам, че много съжалявам за кончината на това момче.

Съдът ПРИКЛЮЧВА съдебните прения.

ДАВА ПРАВО НА ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИЯ
И. Д. М.: Отново казвам че много съжалявам за смъртта на това момче и Ви моля да не ми налагане наказание „лишаване от правоуправление“.

Съдът се оттегля на тайно съвещание.

Съдът след тайно съвещание, счете делото за изяснено и обяви на страните, че ще произнесе решението си в предвидения от закона срок, за което съгласно чл. 340, ал. 2 от НПК, ще се съобщи писмено на страните.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание.

Заседанието приключи в 10.50 часа.

Председател: _____

Секретар: _____